

“El cognom Depardieu ha estat una llosa”

Convertit en un dels actors francesos més prometedors de la seua generació, Guillaume Depardieu, fill del veterà i popular Gérard Depardieu, ha debutat com a intèrpret al cine espanyol amb ‘Amor, curiosidad, prozak y dudas’. En aquesta adaptació de la novel·la homònima de Lucía Etxebarría, l’actor demostra que ell és tot el contrari a un “fill de papà”.

A pesar d’haver protagonitzat més d’una vintena de films en la seua França natal, Guillem Depardieu continua arrossegant una més que merescuda fama d’actor temperamental i conflictiu. En la passada 37a edició del Festival Internacional de Cine de Gijón va ser elegit millor actor per la seua interpretació en *Pola X*, de Leos Carax, encara que l’actor no va poder recollir el premi personalment ja que, uns dies abans, havia estat expulsat de la ciutat pel seu comportament violent: en un atac de ràbia, va destrossar l’habitació de l’hotel i va comparèixer davant dels mitjans de comunicació en visible estat d’ebrietat.

L’actor, pressionat durant deu anys de carrera per l’enorme popularitat del cognom Depardieu, ha demostrat la seua vàlua com a intèrpret en pel·lícules com *Tots els matins del món* (Alain Corneau, 1991) o *Marthe* (Jean-Loup Hubert, 2000).

Ara, protagonitza el seu primer film a l’estat espanyol, *Amor, curiosidad, prozak y dudas*, el segon llargmetratge del realitzador madrileny Miguel Santemas, adaptació al cinema d’una popular novel·la homònima de la provocadora escriptora Lucía Etxebarría.

—Què el va animar a treballar en *Amor, curiosidad, prozak y dudas*?

—El guió. Em va semblar una idea molt atractiva i actual. El meu personatge, un ser turmentat per la seua gelosia i tremendament vulnerable, resultava molt interessant. No solc acceptar papers estereotipats, prefe-

resc arriscar-me amb personatges complicats i emocionalment inestables. Són els que més m’enriqueixen interpretativament.

—Vostè és un dels escassos actors del film. Com es sentí rodejat de dones?

—Magníficament. Tant Silvia Marso com Rosa Mariscal i Pilar Punzano, que encarnen les tres germanes de la pel·lícula, són actrius molt intuïtives. Vaig aprendre molt d’elles. També em va enriquir a nivell personal rodar a Espanya. La gent és molt més alegre i absurda que a França. Allí són tots molt seriosos, no tenen sentit de l’humor.

—La seua carrera cinematogràfica sempre ha anat embolicada d’una certa llegenda negra d’actor conflictiu, què hi ha de cert en això?

—Això són xafarderies que de tant en tant s’inventa la premsa per a farcir les pàgines dels periòdics. És cert que em van expulsar del Festival Internacional de Cine de Gijón, però no és veritat tot el que es va escriure sobre mi: que si havia calat foc a l’habitació de l’hotel, que si vaig haver de pagar mig milió de pessetes pels desperfectes... Tot es va exagerar moltíssim. La veritat és que em van donar el premi al millor actor i que jo vaig demanar perdó, públicament, mitjançant una nota de premsa. Tampoc no hi ha hagut més incidents al llarg de la meua vida que m’hagen caracteritzat per ser un actor agressiu o cerca-raons, i si preguntes als directors amb què he treballat, no crec que parlen malament

de mi. Al contrari, sempre m'aboque en cada pel·lícula, ho done tot, i fins i tot vaig acceptar treballar en *Amor, curiosidad, prozak y dudas* sense parlar a penes castellà. Durant el rodatge, em vaig esforçar moltíssim per millorar la meua pronunciació. Tot l'equip es va abocar amb mi i em va donar ànims. Això no és, precisament, una cosa que caracteritze un actor problemàtic.

—Ser fill d'un actor tan popular com Gérard Depardieu, li ha ajudat en la seua carrera cinematogràfica?

—Que fas broma?... Això és una cosa que es pensa molta gent, quan la veritat és que el cognom Depardieu ha estat una tremenda llosa i m'ha costat moltíssims anys desembarassar-me'n.

A França, mon pare és tan popular com el president del Govern, i això col·loca el llistó molt alt per al seu fill, que sóc jo. M'he passat tota la vida demostrant, a base de treball i més treball, que valia per mi mateix, que darrere de mi hi havia una preparació sòlida com a actor.

—Què va significar rebre el Premi Cèsar al millor actor revelació en 1996 per *Els aprenents*?

—Va significar molt, a nivell personal i professional. La indústria francesa reconeixia el meu treball i em concedia la majoria d'edat, lluny de l'ombra protectora de mon pare.

Des de llavors, no he parat de treballar amb els millors i més arriscats directors, com Cyril Collard, Jean-Pierre Mocky, Alain Corneau o Leos Carax.

—El premi, també li va servir per a suavitzar les seues relacions amb la premsa?

—A França, els crítics no tenen ni puta idea de cine. Voldrien ser directors, però com que no poden o no saben, es dediquen a criticar el treball dels altres. Quan em van donar el Cèsar, alguns periodistes que m'havien anomenat "fill de papà" es van haver d'engolir les seues paraules.

Actualment, no em tracten massa malament, encara que no llegesc mai el que escriuen sobre mi. Tant se me'n fot el que diguen.

El fill de Gerard Depardieu és un dels pocs actors masculins que participen en *Amor, curiosidad, prozak y dudas*, una pel·lícula centrada essencialment en personatges femenins. Depardieu interpreta un home turmentat per la gelosia i tremendament vulnerable.

—Son pare ha treballat en pel·lícules nord-americanes, i a vostè, no li tempta provar sort a Hollywood?

—No és una cosa que m'atraga massa. A França estic molt a gust, trie bé els papers que m'ofereixen i solc treballar amb els directors que m'agraden.

Pel que fa a la qualitat, són molt més interessants les pel·lícules europees que no les americanes. Sincera-

ment, no em veig fent un paper en *Arma letal 5* al costat de Mel Gibson. Només aniria a Estats Units si em cridara algun realitzador a qui admirara profundament, com els germans Coen o Abel Ferrara. Són dos bons exemples de directors que han sabut mantenir el seu esperit independent a pesar de treballar per als grans estudis d'Hollywood.

La carrera de Guillaume Depardieu ha estat envoltada de certa llegenda negra que el cataloga com a actor conflictiu. De fet, va ser expulsat del festival de Gijón pel seu comportament violent. No obstant això, va demanar perdó en aquell festival mitjançant una nota de premsa.

“A França, els crítics no tenen ni puta idea de cine. M’he passat tota la vida demostrant, a base de treball, que valia per mi mateix, que tinc una preparació com a actor”

—És cert que pensa dirigir les seues pròpies pel·lícules?

—Sí, és una de tantes idees que em ronden el cap... Interpretar està bé, i pense continuar amb la meua carrera d’actor durant els pròxims anys, però m’agradaria fer més coses.

El teatre m’agrada, encara que és un art molt més efímer que el cine. També vull provar fortuna en el món del rock’n’roll, amb el meu grup, i si

alguna vegada se’m presenta l’oportunitat, compaginar la meua carrera d’intèrpret amb la de director.

I m’agradaria també poder portar a la gran pantalla una història que mon pare em contava quan jo no era més que un criatura.

—Tindria algun inconvenient a dirigir el seu pare?

—No, per descomptat que no. Mon pare és un actor excepcional, i jo, no

ho puc negar, he après molt al seu costat.

Ja vam treballar junts com a actors en *Tots els matins del món*, i ho tornarem a fer de nou d’aquí a poc, en un film que ens han proposat als dos. Per a mi seria un honor poder dirigir mon pare. Seria una gran pel·lícula.

Manuel Valencia